

A Comparative Study of the Oversight and Influence of the Legislature on the Executive in Iran and Britain

In this article, the oversight and influence of the legislature on the executive branch in Iran and the United Kingdom have been comparatively studied. The issue of legislative oversight and influence over the executive branch in parliamentary systems is of great importance. Examining the influence and oversight of the legislature in the light of the separation of powers in systems such as the Islamic Republic of Iran with parliamentary systems such as the United Kingdom is of great importance in understanding the position of parliament and its influence and oversight of the executive. The present article is an analytical descriptive study using the library method. The results of the article indicate that in the British Parliamentary regime, the executive has several tools to influence and influence the legislature. These tools and means of influence are not all in the same power and intensity, and range from the possibility of ending the life of the legislature (dissolution of parliament) to a simple right of members of the executive to attend legislative sessions. In Britain, the executive branch has two pillars, with a head of state (king) and a head of government (prime minister or prime minister) holding all political responsibilities. The members of the government, the cabinet and the cabinet are elected from among the members of parliament, and the prime minister himself is one of the members of the House of Commons and the leader of the majority party

Keywords: Supervision, Legislature, Executive, Iran, UK

بررسی تطبیقی نظارت و نفوذ قوه مقننه بر قوه مجریه در ایران و انگلیس

داریوش اسدی^۱

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۴/۱۰

محمد جواد رضایی زاده^۲

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۶/۰۷

مریم سرمست^۳نوذر شفیعی^۴

چکیده

در این مقاله نظارت و نفوذ قوه مقننه بر قوه مجریه در ایران و انگلیس به صورت تطبیقی بررسی شده است. بررسی شده است. نظارت و نفوذ قوه مقننه بر قوه مجریه در پرتو تفکیک قوا در نظام‌هایی چون جمهوری اسلامی ایران با نظام‌های پارلمانی مانند انگلستان در شناخت بیشتر جایگاه پارلمان و نفوذ و نظارت آن بر قوه مجریه از اهمیت بالایی برخوردار است. مقاله حاضر توصیفی تحلیلی بوده و با استفاده از روش کتابخانه‌ای به بررسی موضوع مورد اشاره پرداخته است. نتایج مقاله بیانگر این امر است که در رژیم پارلمانی انگلستان، قوه مجریه ابزارهای چند برای نفوذ و تأثیرگذاری بر روی قوه مقننه برخوردار است. این ابزارها و وسایل نفوذ همه در یک قدرت و شدت نبوده و از امکان خاتمه دادن به حیات قوه مقننه (انحلال پارلمان) گرفته تا یک حق حضور ساده اعضای قوه مجریه در جلسات مجالس قانون‌گذاری متنوع‌اند. در انگلیس قوه مجریه دو رکنی است یعنی در رأس آن یک رئیس کشور (پادشاه) و یک رئیس حکومت (نخست‌وزیر یا رئیس‌الوزراء) کلیه مسؤلیت‌های سیاسی را برعهده دارد. طوری که اعضای دولت، کابینه و هیئت وزیران از میان نمایندگان مجلس انتخاب می‌شوند و نخست‌وزیر نیز خود یکی از نمایندگان مجلس عوام و رهبر حزب اکثریت است. در نظام حقوقی ایران نیز قوه مقننه امکان طرح سوال از وزرا و رئیس‌جمهور دارد اما در مجموع اختیارات قوه مقننه در قالب ساختار حقوقی منحصر به فرد جمهوری اسلامی ایران تحت لوای اختیارات فراقوه‌ای مقام رهبری محدود می‌شود.

کلیدواژه‌ها: نظارت، قوه مقننه، قوه مجریه، ایران، انگلیس

دانشجوی دکتری حقوق عمومی، واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران، dariuoshasadi@yahoo.com^۱دانشیار گروه حقوق عمومی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول)، rezaeizd@ut.ac.ir^۲استادیار گروه حقوق عمومی، واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران، Maryam.sarmast@gmail.com^۳دانشیار گروه علوم سیاسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران، n.shafiee@ase.ui.ac.ir^۴

۱- مقدمه

روابط میان قوای مقننه و مجریه، معرف نوع سیستم تفکیک قوای حاکم هر کشور است بر این مبنا، حکومت‌ها را به انواع مختلفی از جمله ریاستی و پارلمانی تقسیم می‌کنند. در نظام‌های پارلمانی استقلال قوه مجریه محدود است و گاهی اساساً استقلالی وجود ندارد. در این سیستم اصولاً دولت وابسته به پارلمان و اداره کشور تابع آن است و پارلمان در همه امور اجرایی، حتی در جزئیات نحوه اجرایی، حتی در جزئیات نحوه اجرای قانون نیز مداخله می‌نماید این نظام که مبتنی بر برتری قوه مقننه است منشاء نظریه تفکیک عمودی قوا است. در نظام پارلمانی و نظام‌هایی که حزب حاکم دولت در همه اعضای قوه مقننه کنترل ندارند نمایندگان بیشترین توانایی را در مهار سوءاستفاده‌های قوه مجریه دارند. قوه مقننه در میان قوای سه‌گانه، مظهر حاکمیت ملی و اراده مردمی است. بر همین اساس است که به‌رغم تفکیک و استقلال قوا، دولت و دستگاه‌های قضایی مکلف به اجرای قانون، یعنی مصوبات پارلمان و نیز نظارت بر چگونگی اجرای قانون و تعقیب و مجازات متخلفان از آن هستند.

در جمهوری اسلامی، قوه ای علاوه بر سه قوه حاکم وجود دارد که در رأس سه قوه قرار داشته و اصول قانون اساسی به گونه ای تدوین گردیده که حضور این قوه فوق دیگر قوا در همه بخش‌ها و قسمت‌ها محسوس باشد. این قوه می‌تواند هر یک از قوا را از حرکت باز دارد یا حرکت آن‌ها را تند یا کند گرداند. با وجود تصریح اصل ۵۷ قانون اساسی بر استقلال سه قوه از یکدیگر، ما شاهد ارتباط، پیوند و همکاری آنان با یکدیگر هستیم. قوه مجریه بخشی از مقررات کشور را با عنوان تصویب نامه و آیین نامه، تدوین و تنظیم و تصویب می‌نماید و این اختیار با اجازه مجلس تا تصویب اساسنامه‌ها نیز وجود دارد. در جمهوری اسلامی، قوه ای علاوه بر سه قوه حاکم وجود دارد که در رأس سه قوه قرار داشته و اصول قانون اساسی به گونه ای تدوین گردیده که حضور این قوه فوق دیگر قوا در همه بخش‌ها و قسمت‌ها محسوس باشد. این قوه می‌تواند هر یک از قوا را از حرکت باز دارد یا حرکت آن‌ها را تند یا کند گرداند. با وجود تصریح اصل ۵۷ قانون اساسی بر استقلال سه قوه از یکدیگر، ما شاهد ارتباط، پیوند و همکاری آنان با یکدیگر هستیم. قوه مجریه بخشی از مقررات کشور را با عنوان تصویب نامه و آیین نامه، تدوین و تنظیم و تصویب می‌نماید و این اختیار با اجازه مجلس تا تصویب اساسنامه‌ها نیز وجود دارد.

۲- رای اعتماد به وزرا و کابینه دولت

۱-۲- در حقوق انگلیس

انگلیس کشوری است که قانون اساسی نامدون و غیرمکتوب دارد. قانون اساسی این کشور یک سند واحد نیست بلکه متشکل از چندین سند مکتوب و برخی اسناد نانوشته است. نظام سیاسی انگلیس که از آن با نام‌های بریتانیا و پادشاهی متحد (متشکل از اسکاتلند، ولز و ایرلند شمالی) نام برده می‌شود، یک دموکراسی در چارچوب مشروطه سلطنتی است به این معنا که پادشاه یا ملکه یک مقام تشریفاتی و تاریخی به حساب می‌آید و نخست‌وزیر به عنوان ارشدترین عضو پارلمان همان رئیس دولت است. در ارتباط با ساختار پارلمان باید از دو مجلس عوام و اعیان نام برد. مجلس عوام که به آن «مجلس سفلی» نیز گفته می‌شود، ۶۵۰ عضو دارد که از طریق انتخابات عمومی هر پنج سال یک‌بار از حوزه‌های انتخابیه مجزا انتخاب می‌شوند. از آنجا که مجلس عوام به طور مطلق برآمده از انتخابات است، مهمترین نهاد نمایندگی منافع عمومی مردم در پادشاهی متحد به شمار می‌آید. وظایف مجلس عوام همانند وظایف مجلس اعیان است با این تفاوت که مجلس عوام به تنهایی می‌تواند درباره لوایح

مالی همچنین مالیات‌های جدید یا تصویب مخارج دولت تصمیم‌گیری کند. در این موارد مجلس اعیان می‌تواند ملاحظات خود را بیان کند اما نمی‌تواند مانع آن‌ها شده و یا آن‌ها را اصلاح کند. صحن مجلس عوام همچنین محل برگزاری نشست هفتگی پرسش از نخست‌وزیر است که هر چهارشنبه برگزار می‌شود. از طرفی مجلس اعیان یا «مجلس علیا» از مجلس عوام مجزا است با این حال هر کدام کار دیگری را کامل می‌کنند. برخلاف مجلس عوام، اکثر اعضای مجلس اعیان (لردها) انتصابی و غیرانتخابی هستند. در واقع ترکیب لردها در مجلس اعیان بسیار پیچیده است، زیرا شیوه‌های مختلف عضویت در آن وجود دارد. (Turpin and Tomkins, 2007: 608)

علاوه بر آن معلوم می‌دارد که اعتماد به هیات وزیران فقط از رهگذر ابراز اعتماد از سوی نمایندگان نیست بلکه مردم حق ابراز اعتماد به هیات وزیران را دارند زیرا با درخواست انحلال پارلمان از سوی قوه مجریه تاریخ انتخابات جدید نیز باید معلوم شود. اگر در انتخابات جدید نمایندگان بیشتری هوادار هیات دولت باشند طبعاً کابینه وزیران به صورت تقویت شده تر باقی می‌ماند و در غیر این صورت توسط اکثریت جدید که از حزبی غیر از قوه مجریه وارد پارلمان شده اند کابینه قبلی جای خود را به کابینه دیگری می‌سپارد. وجود احزاب یا حداقل دو حزب، ضرورت نظام پارلمانی کلاسیک است. انگلیس کشوری است که قانون اساسی نامدون و غیرمکتوب دارد. قانون اساسی این کشور یک سند واحد نیست بلکه متشکل از چندین سند مکتوب و برخی اسناد نانوشته است. نظام سیاسی انگلیس که از آن با نام‌های بریتانیا و پادشاهی متحد (متشکل از اسکاتلند، ولز و ایرلند شمالی) نام برده می‌شود، یک دموکراسی در چارچوب مشروطه سلطنتی است به این معنا که پادشاه یا ملکه یک مقام تشریفاتی و تاریخی به حساب می‌آید و نخست‌وزیر به عنوان ارشدترین عضو پارلمان همانند وظایف مجلس اعیان است با این تفاوت که مجلس عوام به تنهایی می‌تواند درباره لوایح مالی همچنین مالیات‌های جدید یا تصویب مخارج دولت تصمیم‌گیری کند. در این موارد مجلس اعیان می‌تواند ملاحظات خود را بیان کند اما نمی‌تواند مانع آن‌ها شده و یا آن‌ها را اصلاح کند. صحن مجلس عوام همچنین محل برگزاری نشست هفتگی پرسش از نخست‌وزیر است که هر چهارشنبه برگزار می‌شود. از طرفی مجلس اعیان یا «مجلس علیا» از مجلس عوام مجزا است با این حال هر کدام کار دیگری را کامل می‌کنند. برخلاف مجلس عوام، اکثر اعضای مجلس اعیان (لردها) انتصابی و غیرانتخابی هستند. در واقع ترکیب لردها در مجلس اعیان بسیار پیچیده است، زیرا شیوه‌های مختلف عضویت در آن وجود دارد. (Turpin and Tomkins, 2007: 608). از سوی دیگر، علاوه بر آن معلوم می‌دارد که اعتماد به هیات وزیران فقط از رهگذر ابراز اعتماد از سوی نمایندگان نیست بلکه مردم حق ابراز اعتماد به هیات وزیران را دارند زیرا با درخواست انحلال پارلمان از سوی قوه مجریه تاریخ انتخابات جدید نیز باید معلوم شود. اگر در انتخابات جدید نمایندگان بیشتری هوادار هیات دولت باشند طبعاً کابینه وزیران به صورت تقویت شده تر باقی می‌ماند و در غیر این صورت توسط اکثریت جدید که از حزبی غیر از قوه مجریه وارد پارلمان شده اند کابینه قبلی جای خود را به کابینه دیگری می‌سپارد. وجود احزاب یا حداقل دو حزب، ضرورت نظام پارلمانی کلاسیک است. انگلیس کشوری است که قانون اساسی نامدون و غیرمکتوب دارد. قانون اساسی این کشور یک سند واحد نیست بلکه متشکل از چندین سند مکتوب و برخی اسناد نانوشته است. نظام سیاسی انگلیس که از آن با نام‌های بریتانیا و پادشاهی متحد (متشکل از اسکاتلند، ولز و ایرلند شمالی) نام برده می‌شود، یک دموکراسی در چارچوب مشروطه سلطنتی است به این معنا که پادشاه یا ملکه یک مقام تشریفاتی و تاریخی به حساب می‌آید و نخست‌وزیر به عنوان ارشدترین عضو پارلمان همان

رئیس دولت است. در ارتباط با ساختار پارلمان باید از دو مجلس عوام و اعیان نام برد. مجلس عوام که به آن «مجلس سفلی» نیز گفته می‌شود، ۶۵۰ عضو دارد که از طریق انتخابات عمومی هر پنج سال یکبار از حوزه‌های انتخابیه مجزا انتخاب می‌شوند. از آنجا که مجلس عوام به طور مطلق برآمده از انتخابات است، مهمترین نهاد نمایندگی منافع عمومی مردم در پادشاهی متحد به شمار می‌آید. وظایف مجلس عوام همانند وظایف مجلس اعیان است با این تفاوت که مجلس عوام به تنهایی می‌تواند درباره لوایح مالی همچنین مالیات‌های جدید یا تصویب مخارج دولت تصمیم‌گیری کند. در این موارد مجلس اعیان می‌تواند ملاحظات خود را بیان کند اما نمی‌تواند مانع آن‌ها شده و یا آن‌ها را اصلاح کند. صحن مجلس عوام همچنین محل برگزاری نشست هفتگی پرسش از نخست‌وزیر است که هر چهارشنبه برگزار می‌شود. از طرفی مجلس اعیان یا «مجلس علیا» از مجلس عوام مجزا است با این حال هر کدام کار دیگری را کامل می‌کنند. برخلاف مجلس عوام، اکثر اعضای مجلس اعیان (لردها) انتصابی و غیرانتخابی هستند. در واقع ترکیب لردها در مجلس اعیان بسیار پیچیده است، زیرا شیوه‌های مختلف عضویت در آن وجود دارد. (Turpin and Tomkins, 2007: 608)

علاوه بر آن معلوم می‌دارد که اعتماد به هیات وزیران فقط از رهگذر ابراز اعتماد از سوی نمایندگان نیست بلکه مردم حق ابراز اعتماد به هیات وزیران را دارند زیرا با درخواست انحلال پارلمان از سوی قوه مجریه تاریخ انتخابات جدید نیز باید معلوم شود. اگر در انتخابات جدید نمایندگان بیشتری هوادار هیات دولت باشند طبعاً کابینه وزیران به صورت تقویت شده تر باقی می‌ماند و در غیر این صورت توسط اکثریت جدید که از حزبی غیر از قوه مجریه وارد پارلمان شده اند کابینه قبلی جای خود را به کابینه دیگری می‌سپارد. وجود احزاب یا حداقل دو حزب، ضرورت نظام پارلمانی کلاسیک است.

۳- نظارت و کنترل قوه مقننه بر قوه مجریه

اعضای کابینه علاوه بر داشتن مسئولیت انفرادی در برابر وزارت خانه‌ای که س رپرستی آن را بر عهده دارند، مسئولیت جمعی نیز دارند. منظور از مسئولیت جمعی این است که در قبال همه تصمیماتی که در کابینه گرفته می‌شود، همه اعضای کابینه مسئول هستند و اگر بخواهند مسئولیت جمعی نداشته باشند، تنها چاره پیش روی آنها استعفا است (۱۱۰): (Bradely, Ewing, ۲۰۰۷) مجلس عوام از دو طریق؛ یعنی سؤال و استیضاح، بر اعمال کابینه نظارت می‌کند. مهم‌ترین و رایج‌ترین ابزار کنترلی مجلس عوام، طرح سؤالات شفاهی است. یک ساعت از وقت جلسات روزانه مجلس عوام، صرف پاسخ گفتن وزرا به سؤالات شفاهی و کوتاه نمایندگان مجلس می‌شود. در روزی مشخص از هر هفته نیز، نیم ساعت وقت جلسه به پرسش از نخست‌وزیر اختصاص دارد. تعداد این سؤالات درخور توجه بوده و باعث می‌شود تا دائماً قوه مجریه مجبور به ارائه توضیح درباره اقدامات خود باشد. ضمناً طرح این سؤالات فرصتی مناسب را برای حزب اقلیت فراهم می‌آورد تا بتواند بر این اساس، سیاست‌ها و اقدامات حزب اکثریت را به چالش بکشد. استیضاح نیز ابزار دیگری است که مجلس می‌تواند از طریق آن، دولت را ساقط کند، البته در عمل و با توجه به انضباط حزبی حاکم در انگلیس، مسئولیت سیاسی هیأت دولت به ندرت مطرح می‌گردد. در طول قرن بیستم، تنها دو کابینه از حزب کارگر، در سالهای ۱۹۲۴ و ۱۹۷۱ ساقط شده‌اند (هریسی نژاد، ۱۳۹۰: ۵۴ - ۵۵). استیضاح کابینه عملاً در شرایطی متصور است که با دولت در سیاست‌های خویش با ناکامی یا رسوایی قابل توجهی مواجه شود و در نتیجه از شعبی در حزب اکثریت به وقوع بپیوندد یا اینکه حزب پیروز در انتخابات، صاحب اکثریتی شکننده در پارلمان بوده و مجبور باشد با حزب کوچک دیگری ائتلاف نماید که این حزب کوچک همواره ممکن است حزب اکثریت را دچار مشکل کند. (هریسی نژاد، ۱۳۹۰: ۷۰)

۲-۴- استیضاح در حقوق انگلیس

در حقوق انگلیس، نخست وزیر و اعضای دولت باید از رأی اعتماد مجلس عوام برخوردار باشند و به همین دلیل کسانی در این مناصب جای می‌گیرند که از رهبران حزب اکثریت در مجلس مذکور باشند. در واقع، از سویی کابینه به اکثریت مجلس عوام که از حزب متبوع وی می‌باشد پشت گرم است و از سوی دیگر، امکان انحلال مجلس که در اختیار وی است، نمایندگان را در استفاده از حق خود جهت استیضاح دولت محتاط‌تر می‌کند. در صورت انشعاب در حزب اکثریت نیز احتمال استیضاح وجود دارد.» (هریسی نژاد، ۱۳۹۰: ۵۵) در زمینه‌ی نظارت بدون طرح مسؤولیت، رایج‌ترین شیوه سؤال‌ها هستند. یک ساعت در روز در ابتدای جلسه‌ها (در پنج روز نخست هفته از دوشنبه تا جمعه) به سؤال‌های نمایندگان اختصاص دارد و جلسه‌های مجلس با سؤال‌های شفاهی آغاز می‌شود. این راهکار نظارتی، هم برای نمایندگان و هم برای افکار عمومی اهمیت بسیاری دارد. این ابزار از آغاز سده‌ی ۱۸ در انگلیس پدیدار شد و سپس همهی مجالس جهان از این ابزار نظارتی الهام گرفتند.

این سؤال‌ها به نمایندگان امکان می‌دهد که درباره‌ی هر مسأله‌ای اطلاع پیدا کند. این سؤال‌ها درباره‌ی مسأله‌های متنوع بوده و پاسخ‌های کوتاهی را می‌طلبند. هر چند که این ابزار برای سؤال نمایندگان از دولت به ویژه درباره‌ی مسأله‌های روز پیش بینی شده است اما سؤال‌ها باید از دو هفته پیش به صورت نوشته تقدیم سخن‌گو یا رئیس مجلس شده باشد تا دولت بتواند پاسخ‌های لازم را آماده کند (Chagnollaud, 2005: 249). نخست وزیر شخصاً دو بار در هفته در روزهای سه شنبه و پنج شنبه و به مدت پانزده دقیقه به سؤال‌های کوتاه و جزئی (در برابر کلی) نمایندگان که توسط سخن‌گوی مجلس انتخاب شده‌اند، پاسخ می‌دهد. دو جلسه‌ی اخیر که جنبه‌ی عمومی دارد به طور زنده از رادیو و تلویزیون پخش می‌شود. (Leclercq, 1999: 29) در باقی وقتها وزیران هستند که به سؤالاها پاسخ می‌دهند. نماینده‌ی سؤال کننده می‌تواند به پاسخ‌های وزیر جواب دهد یا توضیح‌های بیشتری از او بخواهد. افزون بر این نمایندگان می‌توانند سؤال‌های کتبی بپرسند. «خطابه‌های خصوصی» نیز از نظر زمانی سؤال‌هایی هستند که جنبه‌ی فوریت دارند که می‌توانند در پایان هر جلسه‌ی مجلس به مدت نیم ساعت مطرح شوند.

۵- نتیجه‌گیری

در انگلیس روابط میان دولت و مجلس بر پایه‌ی نظام پارلمانی چیده شده است. نظام اخیر دارای سه ویژگی است که عبارتند از: قوه مجریه‌ی دو رکنی، مسؤولیت سیاسی دولت در برابر مجلس و حق انحلال مجلس توسط دولت. اما وجود نظام دو حزبی و انضباط شدید حزبی معنایی متفاوت به نظام پارلمانی این کشور بخشیده است. در نتیجه، دولت در تصویب لوایح پیشنهادی خود به پارلمان مطمئن است و برای دولت خطر برکناری و سرنگونی وجود ندارد و دلیلی ندارد که دولت، مجلس را تهدید به انحلال کند. توازن میان مجلس و دولت جای خود را به پیروی مجلس از دولت می‌دهد. نخست وزیر همه‌ی قدرت را در اختیار دارد و تنها اپوزیسیون و اقلیت در مجلس نقش مخالف دولت را برعهده دارد. در انگلیس روابط میان دولت و مجلس بر پایه‌ی نظام پارلمانی چیده شده است. نظام اخیر دارای سه ویژگی است که عبارتند از: قوه مجریه‌ی دو رکنی، مسؤولیت سیاسی دولت در برابر مجلس و حق انحلال مجلس توسط دولت. اما وجود نظام دو حزبی و انضباط شدید حزبی معنایی متفاوت به نظام پارلمانی این کشور بخشیده است. در نتیجه، دولت در تصویب لوایح پیشنهادی خود به پارلمان مطمئن است و برای دولت خطر برکناری و سرنگونی وجود ندارد و دلیلی ندارد که دولت، مجلس را تهدید به انحلال کند. توازن میان مجلس و دولت جای خود را به پیروی مجلس از دولت می‌دهد. نخست وزیر همه‌ی قدرت را در اختیار دارد و تنها اپوزیسیون و اقلیت در مجلس نقش مخالف دولت را برعهده دارد.

نظام سیاسی بریتانیا بیشتر همانند یک نظام پارلمانی است. نخست وزیر پس از انتصاب بر قوه مجریه مسلط می‌شود. با وجود این، وی از دو سو نظارت می‌شود. از یک سو، گروه پارلمانی حزب اکثریت در مجلس عوام به طور دائمی بر عملکرد او نظارت می‌کند. هرچند وی دارای ابزارهایی برای تحمیل نظرات خود به این گروه است اما گرایش روزافزون به پیروی نکردن توسط نمایندگان اکثریت، نخست وزیر را وادار می‌کند که به واکنشهای نمایندگان توجه بیشتری کند.

نظام سیاسی بریتانیا بیشتر همانند یک نظام پارلمانی است. نخست وزیر پس از انتصاب بر قوه مجریه مسلط می‌شود. با وجود این، وی از دو سو نظارت می‌شود. از یک سو، گروه پارلمانی حزب اکثریت در مجلس عوام به طور دائمی بر عملکرد او نظارت می‌کند. هرچند وی دارای ابزارهایی برای تحمیل نظرات خود به این گروه است اما گرایش روزافزون به پیروی نکردن توسط نمایندگان اکثریت، نخست وزیر را وادار می‌کند که به واکنشهای نمایندگان توجه بیشتری کند.

منابع

۱. Bradley, (2007), A.W. And K.D. Ewing. Constitutional And Administrative Law. Harlow: Pearson Education, Fourteenth Ed.
۲. Cane Peter, (2004), Administrative Law, 4th Ed.)Uk: Oxford University Press.
۳. Chagnollaud (D.) (2005). Droit Constitutionnel Contemporain, T. 1, Paris, A. Colin, Coll. «Compact». P;249.
۴. Helen Fenwick And Gavin Phillipson, Text, (2003), Cases And Materials On public Law And Humanrights, 2nd Ed.) Uk: Cavendish Publication
۵. House Of Commons Information Office, (2010), »Parliamentary Questions«, August Available At: [Http://Www.Parliament.Uk/Documents/ Commons-Information-..Office/P01.Pdf](http://www.Parliament.Uk/Documents/ Commons-Information-..Office/P01.Pdf). (Accessed Date 10 November 2013).
۶. House Of Commons, (2013), »Parliamentary Questions«, March, P. 2, Available At: [Http://Www.Parliament.Uk/Documents/Commons-Information-Office/Brief-..Guides/Parliamentary-.Questions.Pdf](http://Www.Parliament.Uk/Documents/Commons-Information-Office/Brief-..Guides/Parliamentary-.Questions.Pdf).)Accessed Date 14 December 2013.
۷. Leclercq (C.) (1999). Droit Constitutionnel Et Institutions Politiques, Paris, Litec. .P; ۲۹۴.
۸. Leyland Peter And Anthony Gordon, (2005), Text Book On Administrative Law, 5th Ed.,)Uk: Oxford University Press.
۹. Michael Allen And Brian Thompson, (2005), Cases And Material On Constitutional And ...Administrative Law, 8th Ed.)Uk: Oxford University Press.
۱۰. Morrison Herbert, (1959), Government And Parliament, 2nd Ed.,)Uk: Oxford University Press.
۱۱. Olivier Rozenberg & Shane Martin, (2011), Questioning Parliamentary Questions, The Journal Of Legislative Studies, (Vol. 17, No.3, September).
۱۲. Turpin Colin And Tomkins Adam, (2007), British Government And The Constitution, ۶th Ed.,)Uk: Oxford University Press.
۱۳. Weir Stuart And Beetham David, (1999), Political Power And Democratic Control In Britain, 1st Ed.)Usa: Routledge Publication.